

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4514/2562

พนักงานอัยการจังหวัดนครพนมโจทก์ นาย ก. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2562 มาตรา 8, ป.อ. มาตรา 3, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 26, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 76, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 3, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 7, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 8, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 227/1, ป.อ. มาตรา 29/1

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานร่วมกันมีพืชกระท่อมไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มี พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 7) พ.ศ.2562 มาตรา 8 ให้ยกเลิกมาตรา 26 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2545 และมาตรา 9 ให้เพิ่มเติมมาตรา 26/3 ฐานมีพืชกระท่อมไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต โดยข้อความตามกฎหมายเดิมและที่แก้ไขใหม่ยังเป็นการทำนองเดียวกัน จึงต้องใช้กฎหมายเดิมบังคับในส่วนบทความผิด แต่ในส่วนบทกำหนดโทษได้มีมาตรา 17 ยกเลิกมาตรา 76 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2545 โดยให้ใช้ข้อความใหม่แทน ซึ่งบทกำหนดโทษตามมาตรา 76 วรรคสอง ที่แก้ไขใหม่ มีระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาทเพียงสถานเดียว ส่วนบทกำหนดโทษตามมาตรา 76 วรรคสองของกฎหมายเดิมมีระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ กฎหมายที่แก้ไขใหม่จึงเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่ากฎหมายเดิม ต้องใช้กฎหมายที่แก้ไขใหม่บังคับแก่จำเลยตาม ป.อ. มาตรา 3 ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษารวมกัน โดยให้เรียกจำเลยในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ 1 และเรียกจำเลยในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ 2 โจทก์ทั้งสองสำนวนฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 26, 66, 76, 100/1, 102 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 3, 7, 8 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91 ริมของกลาง จำเลยที่ 1 ให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 26 วรรคหนึ่ง, 66

วรรคสาม, 76 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 8 วรรคสอง การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันมีพืชกระท่อมไว้ในครอบครอง จำคุกคนละ 1 เดือน ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและฐานสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และได้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกัน เป็นการกระทำอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุด (ที่ถูก แต่ละบทมีอัตราโทษเท่ากัน) ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้ประหารชีวิต จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (2) ให้กระทงละกึ่งหนึ่ง ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุกตลอดชีวิต ฐานร่วมกันมีพืชกระท่อมไว้ในครอบครอง จำคุก 15 วัน เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วคงลงโทษประหารชีวิตจำเลยที่ 1 สถานเดียว ส่วนจำเลยที่ 2 จำคุกตลอดชีวิตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) ริมเมทแอมเฟตามีน พืชกระท่อมสด รถยนต์ ไซควงไฟฟ้า และโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 09 5045 xxxx ของกลาง ส่วนโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 06 2112 xxxx ให้คืนแก่เจ้าของ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษายืน จำเลยที่ 1 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นฟังได้ว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง เจ้าพนักงานตำรวจตรวจยึดได้เมทแอมเฟตามีน 605,640 เม็ด มีน้ำหนักสุทธิ 57,394.200 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 9,648.508 กรัม พืชกระท่อมสด 90 ใบ น้ำหนัก 97.960 กรัม และรถกระบะเป็นของกลาง โดยเมทแอมเฟตามีนและพืชกระท่อมสดดังกล่าวซุกซ่อนอยู่ในรถกระบะของกลาง สำหรับจำเลยที่ 2 คดีเป็นที่สุดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ซึ่งพิพากษายืนตามศาลชั้นต้นที่ให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 มีว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 กับนายณัฐพงษ์ร่วมกันเดินทางจากจังหวัดสระบุรีมาที่อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม โดยใช้รถยนต์ 2 คัน คันหนึ่งคือรถกระบะของกลาง ต่อมาจำเลยที่ 2 ร่วมกันใช้รถกระบะของกลางขนเมทแอมเฟตามีน แต่ระหว่างเดินทางมาถูกเจ้าพนักงานตำรวจดักสกัดจับ จำเลยที่ 2 หลบหนีไปพักที่โรงแรมนัทยา รุ่งเช้าวันถัดมาจำเลยที่ 1 ขับรถยนต์อีกคันไปรับจำเลยที่ 2 และนายณัฐพงษ์แล้วพากันหลบหนีออกจากจังหวัดนครพนม โดยช่วงเวลาก่อนถูกเจ้าพนักงานตำรวจสกัดจับรถกระบะของกลางต่อเนื่องจนถึงช่วงเวลาภายหลังถูกสกัดจับแล้วหลบหนีจนรุ่งเช้าที่จำเลยที่ 1 ขับรถไปรับจำเลยที่ 2 และนายณัฐพงษ์มีการโทรศัพท์ติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 และนายณัฐพงษ์เป็นช่วง ๆ อันแสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ 1 ร่วมรู้เห็นเกี่ยวข้องอยู่ในกระบวนการกระทำความผิดกับจำเลยที่ 2 มาโดยตลอดนับตั้งแต่ร่วมกันเดินทางจากจังหวัดสระบุรีมาที่อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม แล้วจำเลยที่ 2 ไปรับเมทแอมเฟตามีนมาซุกซ่อนในรถกระบะของกลางและเดินทางโดยรถดังกล่าวไปถูกสกัดจับจึงหลบหนีไปพักโรงแรมนัทยาจนถึงเวลาที่จำเลยที่ 1 ขับรถไปรับจำเลยที่ 2 แล้วพากันเดินทางหลบหนีออกจากจังหวัดนครพนม การกระทำของจำเลยที่ 1 ถือได้ว่าเป็นตัวการร่วมกระทำความผิดคดีนี้ ดังนี้ บันทึกคำให้การชั้นสอบสวนซึ่งเป็นพยานบอกเล่า และพยานชัดทอดมีพยานหลักฐานอื่นของโจทก์มาประกอบ จึงใช้ในการรับฟังลงโทษจำเลยที่ 1 ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227/1

วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ.2550 มาตรา 3 ที่จำเลยที่ 1 นำสืบว่า จำเลยที่ 1 เลิกกับนางสุธิตราตั้งแต่ปี 2547 และไม่ได้ติดต่อกันแล้ว ช่วงเกิดเหตุจำเลยที่ 1 อยู่ที่จังหวัดตรัง จำเลยที่ 1 ขायรถกระบะของกลางให้นายประสพโชคไปเมื่อวันที่ 19 มกราคม 2558 ตั้งแต่ปี 2557 จำเลยที่ 1 ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ 3 หมายเลข คือ 08 2727 xxxx, 08 0641 xxxx และ 06 2129 xxxx สำหรับโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 08 0641 xxxx จำเลยที่ 1 ลืมไว้ในรถที่ขายให้นายประสพโชคไป ต่อมาวันที่ 27 มีนาคม 2558 นายประสพโชคโอนเงินค่าซื้อรถส่วนที่เหลือมาให้ วันที่ 12 เมษายน 2558 ที่เจ้าพนักงานตำรวจมาตรวจค้นบ้านนางสุธิตราและพบจำเลยที่ 1 อยู่ในบ้านนั้นจำเลยที่ 1 เพิ่งเดินทางมาถึงตั้งใจจะเอาเงินที่ได้จากการขายรถมาแบ่งให้แก่บุตรนั้น เห็นว่า พยานจำเลยที่ 1 ไม่ปรากฏหลักฐานการขายรถกระบะของกลางให้นายประสพโชคแต่อย่างใด คงปรากฏตามเอกสารซึ่งยึดได้จากรถกระบะของกลางเป็นสำเนารายการจดทะเบียนรถกระบะของกลางระบุชื่อนายประสพโชคเป็นเจ้าของรถ วันที่ครอบครองรถวันที่ 19 มกราคม 2558 เท่านั้น แต่จำเลยที่ 2 ได้ให้การต่อพนักงานสอบสวนตามบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนว่ารถมีชื่อนายประสพโชคจริง แต่เป็นของจำเลยที่ 1 เป็นเพียงโอนให้นายประสพโชคเพื่อการอำพรางเท่านั้น ที่จำเลยที่ 1 อ้างว่านายประสพโชคโอนเงินค่ารถส่วนที่เหลือมาให้วันที่ 27 มีนาคม 2558 นั้นไม่มีหลักฐานอย่างใดมาแสดง แต่กลับปรากฏในบัญชีเงินฝากธนาคารของจำเลยที่ 1 และนายณัฐพงษ์ว่ามีเงินฝากเข้าทั้งสองบัญชีหลายครั้งจำนวนเหมือนกันในวันที่ 27 มีนาคม 2558 แล้วในวันเดียวกันทั้งสองบัญชีต่างก็มีการถอนเงินออกเหมือนกันจำนวน 490,000 บาท จำเลยที่ 1 ไม่ได้นำสืบว่าเงินที่ฝากเข้าในบัญชีจำเลยที่ 1 ดังกล่าวเป็นเงินค่าอะไรและใครโอนมาให้ อีกทั้งไม่มีหลักฐานใดแสดงว่านายประสพโชคได้ครอบครองใช้รถกระบะของกลาง ประกอบกับพฤติกรรมของจำเลยที่ 1 ตามพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบดังที่ได้วินิจฉัยมานั้นบ่งชี้ว่าจำเลยที่ 1 ยังคงเกี่ยวข้องกับรถกระบะของกลางโดยร่วมกับจำเลยที่ 2 ใช้เป็นยานพาหนะเดินทางมาจังหวัดนครพนม แล้วต่อมา มีการนำรถไปชนเมทแอมเฟตามีน คดีฟังไม่ได้ว่า มีการขายและส่งมอบรถกระบะของกลางให้นายประสพโชคตามที่จำเลยที่ 1 อ้าง และจำเลยที่ 1 ยอมรับว่าโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 08 0641 xxxx เป็นของจำเลยที่ 1 เมื่อข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่า จำเลยที่ 1 ขायรถคันดังกล่าวให้นายประสพโชคจริง ข้ออ้างว่าลืมโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 08 0641 xxxx ไว้ในรถที่ขายให้นายประสพโชคจึงรับฟังไม่ได้ ส่วนที่จำเลยที่ 1 นำสืบอ้างฐานที่อยู่ในขณะเกิดเหตุว่าอยู่ที่จังหวัดตรังโดยมีนายทองคำเป็นพยานเบิกความรู้เห็นนั้น เห็นว่า นายทองคำเป็นพี่ของจำเลยที่ 1 ไม่ใช่พยานคนกลาง เชื่อว่าเบิกความเพื่อช่วยเหลือจำเลยที่ 1 ให้ไม่ต้องรับโทษ คำเบิกความมีน้ำหนักน้อยไม่อาจรับฟัง ที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า รายการใช้โทรศัพท์ที่ไม่อาจรับฟังได้ว่าเป็นความจริงเพราะไม่มีการรับรองจากผู้ให้บริการโดยตรง รายการดังกล่าวไม่อาจยืนยันได้ว่าใครเป็นผู้ใช้โทรศัพท์ และเป็นการพุดคุยโทรศัพท์เกี่ยวกับเรื่องยาเสพติดหรือไม่ และว่าในวันเกิดเหตุจำเลยที่ 1 ไม่ได้เป็นผู้ใช้โทรศัพท์หมายเลข 08 0641 xxxx โดยจำเลยที่ 1 ใช้โทรศัพท์อีกเครื่องมีหมายเลข 06 2112 xxxx เห็นว่า เอกสารมีรายละเอียดของข้อมูลจำนวนมากเกี่ยวกับการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 08 0641 xxxx หมายเลข 09 8131 xxxx และหมายเลข 09 288 4xxx ตามลำดับ เชื่อได้ว่าเป็นข้อมูลที่ผู้ให้บริการโทรศัพท์หมายเลขดังกล่าวจัดทำขึ้นมาจากข้อมูลที่บันทึกไว้ในเครื่องอุปกรณ์ที่ให้บริการ พันตำรวจโทสมคะเนเบิกความประกอบเอกสารว่า นำข้อมูลการใช้โทรศัพท์ดังกล่าวซึ่งขอมาจากผู้ให้บริการเครือข่าย AIS มาจัดทำรายงานชี้แจงความเชื่อมโยงการใช้โทรศัพท์ดังกล่าว ดังนี้ เชื่อได้ว่า เอกสารมีที่มาจากผู้ให้บริการโทรศัพท์โดยถูกต้อง

แท้จริง จึงรับฟังได้ จำเลยที่ 1 ยอมรับว่าเป็นเจ้าของโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 08 0641 xxxx และเมื่อข้ออ้างว่า จำเลยที่ 1 ได้ขายรถกระบะของกลางให้นายประสพโชคและได้ล้มโทรศัพท์ดังกล่าวไว้ในรถที่ขายนั้นฟังไม่ขึ้นดังที่ได้อธิบายมาแล้ว จึงไม่มีเหตุสงสัยว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ใช้โทรศัพท์ดังกล่าวในวันเกิดเหตุหรือไม่ ส่วนที่อ้างว่า จำเลยที่ 1 ได้ซื้อโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 06 2112 xxxx มาใช้นานแล้ว และไม่ได้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 06 2112 xxxx นานแล้ว จึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 08 0641 xxxx ในวันเกิดเหตุ นั้น เห็นว่า พยานโจทก์มีข้อมูลการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของนางสุธิตราหมายเลข 08 4790 xxxx และหมายเลข 06 2258 xxxx กับมีข้อมูลการใช้โทรศัพท์ของจำเลยที่ 1 หมายเลข 06 2112 xxxx และมีข้อมูลการใช้โทรศัพท์หมายเลข 08 0641 xxxx แสดงให้เห็นว่า ในช่วงเวลาเกิดเหตุโทรศัพท์ของนางสุธิตราทั้งสองหมายเลขมีรายการโทรศัพท์ติดต่อกับโทรศัพท์หมายเลข 08 0641 xxxx ไม่มีรายการโทรศัพท์ติดต่อกับโทรศัพท์หมายเลข 06 2112 xxxx โดยโทรศัพท์ของนางสุธิตรา หมายเลข 08 4790 xxxx เริ่มมีรายการโทรศัพท์ติดต่อกับหมายเลข 06 2112 xxxx ครั้งแรกในวันที่ 4 เมษายน 2558 ส่วนหมายเลข 06 2258 xxxx เริ่มมีรายการโทรศัพท์ติดต่อกับหมายเลข 06 2112 xxxx ครั้งแรกในวันที่ 5 เมษายน 2558 ข้อเท็จจริงดังกล่าวแสดงว่าช่วงเวลาเกิดเหตุคดีนี้ยังมีการใช้โทรศัพท์หมายเลข 08 0641 xxxx โทรศัพท์ติดต่อกับนางสุธิตราซึ่งเป็นภริยาจำเลยที่ 1 ส่วนโทรศัพท์หมายเลข 06 2112 xxxx เพิ่งปรากฏมีการโทรศัพท์ติดต่อกับนางสุธิตราในช่วงเวลาภายหลังเกิดเหตุแล้ว 2 ถึง 3 วัน ที่จำเลยที่ 1 อ้างว่าไม่ได้ใช้โทรศัพท์หมายเลข 08 0641 xxxx นานแล้วนั้นไม่อาจรับฟัง ตามหลักฐานการโทรศัพท์ดังกล่าวจึงเชื่อได้ว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 08 0641 xxxx ในช่วงเวลาเกิดเหตุ ที่จำเลยที่ 1 อ้างว่าไม่ได้ติดต่อกับนางสุธิตราเพราะแยกทางกันตั้งแต่ปี 2547 แล้วนั้น ขัดกับการที่เจ้าพนักงานตำรวจไปตรวจค้นบ้านนางสุธิตราวันที่ 12 เมษายน 2558 ได้พบจำเลยที่ 1 อยู่ในบ้าน และเอกสารที่ตรวจค้นพบอยู่ในบ้านเป็นบัตรรับประกันสินค้าลงวันที่ซื้อสินค้าวันที่ 21 มิถุนายน 2557 ระบุชื่อจำเลยที่ 1 เป็นผู้ซื้อ จึงเชื่อว่าจำเลยที่ 1 กับนางสุธิตรายังมีการติดต่อกันอยู่ เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ในช่วงเวลาเกิดเหตุจำเลยที่ 1 เป็นผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 08 0641 xxxx โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ 2 และนายณัฐพงษ์ในระหว่างที่มีการกระทำความผิดตามฟ้อง คดีจึงฟังได้ว่าการโทรศัพท์ติดต่อกันนั้นเป็นการโทรศัพท์ติดต่อเกี่ยวกับการขนเมทแอมเฟตามีนของกลางที่ซุกซ่อนมาในรถกระบะของกลางเพื่อจะไปส่งให้ผู้ซื้อ พยานหลักฐานของจำเลยที่ 1 ไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 ร่วมกระทำความผิดตามฟ้อง ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง สำหรับความผิดฐานร่วมกันมีพืชกระท่อมไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 7) พ.ศ.2562 มาตรา 8 ให้ยกเลิกมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2545 และมาตรา 9 ให้เพิ่มเติมมาตรา 26/3 ฐานมีพืชกระท่อมไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต โดยข้อความตามกฎหมายเดิมและที่แก้ไขใหม่ยังเป็นทำนองเดียวกัน จึงต้องใช้กฎหมายเดิมบังคับ ในส่วนบทความผิด และมาตรา 17 ให้ยกเลิกมาตรา 76 แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2545 โดยให้ใช้ข้อความใหม่แทน ซึ่งบทกำหนดโทษตามมาตรา 76 วรรคสองที่แก้ไขใหม่ มีระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาทเพียงสถานเดียว ส่วน

บทกำหนดโทษตามมาตรา 76 วรรคสอง ของกฎหมายเดิมมีระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ กฎหมายที่แก้ไขใหม่จึงเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่ากฎหมายเดิม ต้องใช้กฎหมายที่แก้ไขใหม่บังคับแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาญาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง (เดิม), 76 วรรคสอง (ที่แก้ไขใหม่) ฐานร่วมกันมีพืชกระท่อมไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ปรับคนละ 500 บาท จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้กึ่งหนึ่งคงปรับ 250 บาท เมื่อรวมโทษฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แล้ว ให้ประหารชีวิตจำเลยที่ 1 และปรับ 500 บาท สำหรับจำเลยที่ 2 จำคุกตลอดชีวิต และปรับ 250 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29/1 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

โสภณ บางยีขัน · รังสรรค์ กุลาเลิศ · บุญไทย อิศราประทีปรัตน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4514/2562>